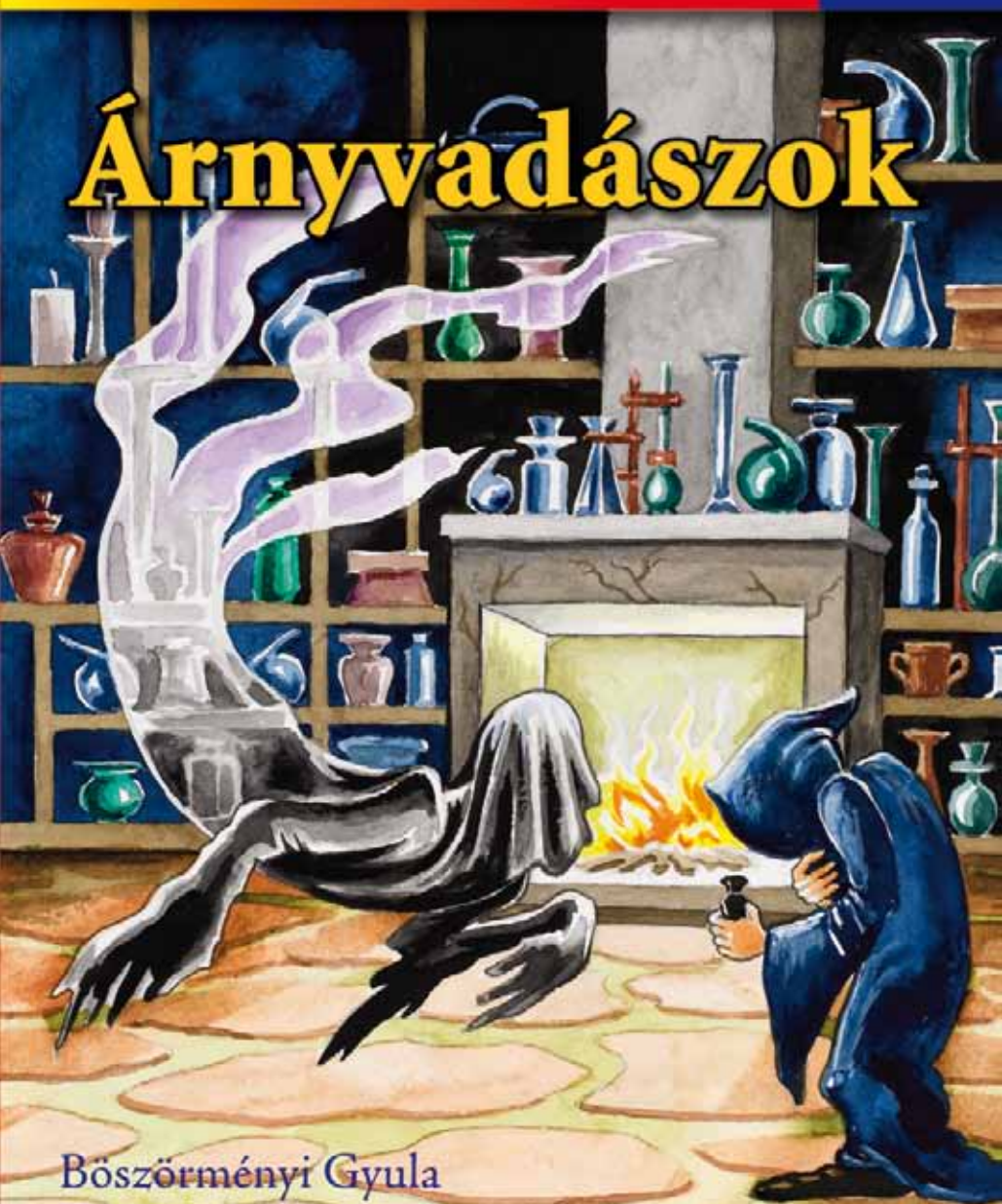

JONATÁN

kalandjai 3.

Árnyvadászok

Böszörményi Gyula

Böszörményi Gyula

Árnyvadászok

Jonatán kalandjai

3. rész

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2008

Az előző részek tartalmából

Jonatán 13 éves, és ez rendben is van így. Csakhogy Jonatán 2819-ben 13 éves, ami már bonyolultabbá teszi a dolgokat. Ráadásul Jonatánt 2006-ban, Budapest egyik lakótelepi játszóterén pillantottuk meg először, s ez bizony ad némi okot a homlokráncolásra. Ha pedig még azt is a tudomásunkra hozzák, hogy ez a Jonatán nevű srác, aki a messzi jövőből érkezett, *szeret olvasni*, akkor nem csoda, ha kiakadunk tőle.

A fenti tényeket mind megismerhettük Jonatán kalandjainak első kötetéből, *Az elveszett történet*-ből. A fiú úgy pottyan Budapest közepébe, hogy a saját nevén kívül alig emlékszik valamire a múltjából. Rémlik neki, hogy az apját Kappapának hívták (hívják? – fogják hívni? – hajaj!), a fején ülő, fura kalap sokkal több, mint egy átlagos fejfedő, és az időutazást nem önszántából hajtotta végre.

Minden mást csakis Galagonya, a szintén 13 éves, közöttünk élő lány segítségével kell kiderítenie önmagáról. Meg is teszi! Vagyis tette, az első kötetben!

Számos kaland során rádöbrent, hogy olyan városból jött, ami a felhők magasában lebeg. Legfőbb ellensége, a titokzatos Üpszilon számúzta őt 2006-ba. Ráadásul a „fekete mágus” egy kémet is menesztett a fiú után, hogy meglesse: Jonatán tényleg csapdába esik-e a mi korunkban. A meglehetősen ügyetlen „felderítő” származását tekintve ágyalapi kobold, a neve pedig Nyakfacsar Eduárd (született

Csóringer Hortenzia – mivel a koboldok eredetileg mind lányként jönnek a világra, s csak később kell eldönteniük, hogy maradnak azok, vagy *átváltak* a fiúságra).

A nyomozást végző Jonatán és Galagonya számos barátot és néhány ellenséget is begyűjtött, mire felfedte az elveszett történet titkát. A „helyi kemények” vezetője, bizonyos Horrorsó (valójában Bogárka Balambér, de az igazi nevét még a saját bandája előtt is titkolta) is összeütközésbe került Jonatánnal. A végső összecsapásban a jó csupán hajszál híján volt képes győzni. Jonatánnak vissza kellett térnie 2819-be, ahol már várta (várja? – várni fogja? – brrrrr!) a bosszúszomjas Üpszilon, és annak rettenetes titka: vajon a mágus miért akarja elpusztítani az összes könyvet, amit valaha is papírra nyomtak?

Az első kötet végén Jonatánt elnyelte az időörvény, Galagonya pedig hirtelen rádöbbsent, hogy akibe beleszeretett, az bizony majd csak 800 év múlva fog megszületni. Az ilyesmi – gondoldj bele! – nagyon nehézkessé tud tenni egy távkapcsolatot!

Ezután csöppentünk a második kötet, a *Gutenberg Lovagrend* ennél is kacifántosabb kalandjaiba. Galagonya még mindig a „jövőbe szakadt” barátjáról álmodozott, aki hirtelen meg is jelent, egyenesen a lány szobájába nyitva időkaput. A két, immár 14 éves kalandor meg sem állt 2820-ig, ahol bizony kezdett nyomasztóvá válni Üpszilon, a sötét mágus hatalma. Az ősi Budapest romjai fölött lebegő Aero-Budapest csak látszólag csodás hely. Valójában a lakói számára rég tiltott az olvasás, és az iskolákban kizárólag matekvandót, kémiasztaliteniszt, s hasonló tárgyakat tanítanak, hogy így tartsák tudatlanságban az embereket. Aki mégis könyveket merészelt rejtegetni, azt a Lobbantószolgálat letartóztatja, és a lenti göröngyvilágba száműzi.

Jonatán és Galagonya – a fiú családjával együtt – szintén erre a sorsra jutott. Szerencsére hamar ráébredtek, hogy a romos ősbudapest nem is olyan rettenetes az élet: a göröngylakók, akiket a légvárosból száműztek, befogadták őket. Galagonyáék és a mellékük szegődött Nyakfacsar persze nem maradtak nyugton: mindenáron ki akarták deríteni, hol rejtőzhet Guti tata, Jonatán egykori mestere. Helyette azonban Abecedariusba, a fura papírgölembe botlottak, akit valaha Guti tata teremtett a titokzatos technomágia erejével. Jonatánék rátaláltak a rejtett Budavári Könyvtárra is, de közben a nyomukba szegődött régi ellenségük, Horrorsó, aki szintén ugrott egyet az időben, és Üpszilon szolgálatába állt.

Mikor aztán az egész társaság elkeveredett az Árny, vagyis a sötét mágus bolygójára, a Vakszemre, már elkerülhetetlenné vált az összecsapás. Jonatán, Galagonya és a monyorákok be is törtek Üpszilon erődjébe, melynek egyik különlegessége, hogy az ajtajai saját akarata szerint (vagy épp parancsra) változtatják a helyüket, így sosem lehet tudni, épp hová lép be az, aki egyik szobából a másikba tart.

A nagy csata csakis furfanggal és szerencsével volt megnyerhető, mivel Üpszilont számos robszolga, no meg három bérmágus (vezetőjük a visszataszító Wolfeinstein) is támogatta. Jonatán mellett viszont ott volt Galagonya, Abecedarius, Nyakfacsar és annak frissen kiszabadított menyasszonya, Ágyrugónyöszögtető Eperke (született Ágyrugónyöszögtető Eperke), no meg a monyorákok – szóval végül majdnem teljes lett a diadal.

S csak azért *majdnem*, mert Üpszilonnak, Wolfeinsteinnek és az idegesítően vigyorgó Horrorsónak sikerült valahova (pontosabban *valamikorra*) meglépniük...

Nos, akkor most innen folytatjuk!

1

Melyben hatalmas a katyvasz, mindenki szanaszét van az időben, és ráadásul még kupán is ütik hőseinket.

A nagydarab, méla fickó úgy ült az alkimista labor közepén – hatalmas ülepe alatt az apró sámlival –, mint akinek a hóhér az imént ígérte be pályafutása legszebben csomózott nyakravalóját. Horrorsót ettől a látványtól vad öröm fogta el.

– Ne rinyálj már, öcsibogyó! – vágta hátba a húsz év körüli, hájas legényt, akinek már enélkül is rezgett a tokája a félelemtől. – Ha mindent kipakolsz, a főnököm teletömi a zsebedet csengő guldenekkel, majd meglátod!

Hans (mert így mutatkozott be a méla fickó) szemében mohó szikra pattant. Reménykedve vizslatta Horrorsó képét, amin oly széles vigyor ült, mint a város mellett hömpölygő Rajna vize.

– A' jó! – szólalt meg aztán. – A güden jó, mer' adnak érte enni.

– Okos csákó vagy – röhögött Horrorsó, és ismét hátba verte Hanst, akinek vastag, kopott kabátja még mindig nedves volt az utcán ráhullott, majd a laboratórium melegében elolvadt hótól. A hatalmas kandallóban lobogott a tűz,

fölötte víz forrt az üstben. A lángok táncoló fénye nyomasztó árnyakat teremtett a boltíves, pucér téglákkal kirakott pincében. A falak mentén álló hosszú asztalok tetején lombikok, üvegcsék, tálkák, rézmoszarak, fadobozok és fura szerkezetek száza sorakoztak. Nem csoda, hogy Hans, aki eddigi életét istállók trágyázásával és lovak csutakolásával töltötte, e titokzatos helyen úgy érezte magát, mint tanyasi egér a legmodernebb atommeghajtású egérfogóban.

– Odaki' mindenki éhes – motyogta Hans. – Farkasordító hideg ez a tél, aszongyák az öregek. A folyó befagyott, oszt sokan kijárnak, hogy léket üssenek a jégre, de alig fognak valamit. Gúdenér' még van étel. Azér' van, mer' a zsíros kereskedők meg a prémes nemesek mindenfélit e'dugdostak. De mán nem sokáig kupó'gathatnak úk se!

A fiú arcán ostoba, kárörvendő vigyor terült szét. Szemben vele Horrorsó fél fenékkal egy asztalra telepedett, és érdeklődve hallgatta őt. Egyikük sem törődött a kandalló melletti, legsötétebb sarokban matató, csuklyás alakkal.

– A nemesek érzik, hogy fenyik mán nekik a késeket! – röhincselő Hans. – Azér' is pakónak, oszt mennek ki a városbó' a vidéki birtokajikra. Viszik a kincsejiket, meg a' ételt, amit e'dugdostak. A sok cipót, meg sonkát, meg...

– Jaj, pajtikám, fejezd már be a rinyát! – kiáltott rá undorodva Horrorsó. – Még a nyálad is kicsordult, te ütődött!

Való igaz; Hans borostás állán nedvesség csillant, amit most a kézfejevel sietve letörölt, majd tovább bámult maga elé. Ekkor a sarokból előlépett a csuklyás alak. Az arcát nem lehetett látni, sőt, a két kezét sem, mert azok eltűntek a fekete lepel bő ujjaiában, de a hangja metsző szélként borzongatta azt, aki hallotta.

– Nem értem, a Mesternek mi szüksége egy ilyen száalmas féreg szolgálataira.

– Ugyan, Wolfeinstein! – Horrorsó hanyagul legyintett a darabolókéssel, amit az imént vett fel az asztalról. – Hans barátunk abban a házban szolgál, ami minket a világon a legjobban érdekel. Csakhogy mi nem tehetjük be oda a lábunkat, így amire kíváncsiak vagyunk, azt ő szépen elmondja nekünk. Igaz-e, nyúl bogyó, te jó spanunk vagy nekünk?

Hans, aki irtózatot erőfeszítések árán kitotózta, hogy az utolsó kérdés hozzá szólt, bamba vigyorral bólintott.

– Horros úrfi furán beszél, de én jó szó'ga vagyok, annyi bizonyos.

– Jó szolgál? – Wolfeinstein rideg hangja megvetően kacolt. – Olyan, aki néhány pénzdarábért hajlandó elárulni a kenyéradó gazdáját!

Hans félve, összezavarodva pislogott a csuklyásra. Horrorsó látta, hogy a beszélgetés kezd rossz irányba kunkorodni, hát leugrott az asztal széléről, és a fekete köpönyeges alak felé lépett. A kezében még mindig ott volt a darabolókés, amit meglepő ügyességgel pörgetett.

– Lazíts már, Wolfi, mert nagyon gáz, amit dumálsz! – szólt rá a csuklyásra. – A főnök nem csípi, ha jó útra térítik a besúgóit!

– Én csak azt mondtam... – a bér mágus önkéntelenül hátrébb lépett. Valahogy nem tetszett neki a tűz fényében meg-megcsillanó penge látványa. A mondatot azonban nem fejezhette be, mert ekkor megreccsent a fölöttük lévő házból levezető lépcső. Hans rémülten kapta arra a fejét, és ismét kocsonyaként kezdett reszketni, pedig az imént már félbehagyta ezt a tevékenységét.

Lassú léptek.... Halk, fújtató lélegzetvétel... Súlyosan suhogó ruhaszövet...

Horrorsónak el kellett ismernie, hogy a Főnök sokat ad a látványos belépőre, és jól is csinálja azt. Még Wolfeinstein,

a legrégebb bérnökusa sem állta meg, hogy óvatosan hátrébb ne húzódjék az Árny útjából. Talán az egykori pesti graffitikirály is bedőlt volna Üpszilon Dártvéderes trükkjeinek, csakhogy egyszer már volt alkalma megpillantani a főnökét, mikor az épp a klotyóból kecmergett elő, s azóta csak röhögni tudott a hókuszpókuszain.

– Itt van hát! – bugyogott az Árny hangja, mint a láva.

– Ja, teljes életnagyságban! – Horrorsó igyekezett valamelyest komoly maradni, csakhogy nem sikerült: – Főzve esszük, vagy kisütjük a zsírját?

Na jó, be kell ismerni: ez idióta vicc volt! A graffitikirály csupán azt akarta elérni, hogy Hans egy egészen picivel ijedtebb legyen, mint eddig, hogy könnyebben szedhessék ki belőle, amire kíváncsiak. Csakhogy a szerencsétlen fickó – hiába Mainz városában nőtt fel – éppoly babonás volt, mint a legtöbb tudatlan szolga, aki a lovak hátsóján kívül más tájképet el sem tud képzelni. Amint meghallotta, hogy a rettegett mágiszter Schatten, a titokzatos alkimista belőle kíván vacsorálni, sikítva ugrott talpra, és bújt be a legközelebbi asztal alá.

– Hé, kicsés, csak poénkodtam! – guggolt le Horrorsó.

– Hallod, te házatlan csiga, küsszál már elő! Most még senki nem akar bántani, de ha tartósan a Főnök asztala alatt akarsz berendezkedni, ez villámgyorsan megváltozik ám!

Wolfeinstein és a súlyos prémekekbe, kövezetet söprő köpönyegbe öltözött Üpszilon komoran figyelték a hosszú percekig tartó huzavonát. Horrorsó leizzadt, mire sikerült meggyőznie a legényt, hogy senki nem fog citromot nyomni a szájába, és fokhagymát dugni a fülébe, hogy aztán jól beszélve nyársra húzza.

– Nagy mágiszter Schatten... – hebegte hajlongva Hans.

– Hata'mas alkíímista, városunk jótevőjje, mágusok

legmágusabb mágusa, kérlek tégedet, haggyad meg a nyomorútt életemet nekem, mer' másom se nincsen!

– Te, koma, ha olyan vacak az életed, miért ragaszkodsz hozzá annyira? – kérdezte tőle Horrorsó. Hans úgy nézett rá, mint birka a szélütött pásztorra, aki harmadfokú egyenleteket magyaráz a nyájnak.

– Elég a fecsegésből! – dörrent ekkor Üpszilon hangja (amit naná, hogy Wolfeinstein, a bérnök erősített meg lopva, néhány levegőbe rajzolt rúnajellel). – Egyetlen kérdésem van hozzád, s ha igazat felelsz, gazdagon megjutalmazlak!

Ezután aprót biccentett, mire a bérnök az egyik faliszekrényhez lépett, s a piszkavassal, amit a kandalló mellől vett fel, kiemelt egy zacskót. Az erszényben pénzérmék csörrentek. Horrorsó homlokát ráncolva figyelte a jelenetet. Nem értette, mi szükség a piszkavasra, de a pesti belvárosban edzett ösztönei nyomban veszélyt jeleztek.

– Halld a kérdésem! – dörrent rá Üpszilon a legényre, aki menten összerendezte. – Úgy tudom, az iparosok negyedében lakó nemes Friele zum Gensfleisch arra készül, hogy a családjával és egész személyzetével együtt elhagyja Mainz városát. Igaz ez?

Hans vadul bólogatni kezdett, úgy kulcsolva össze mellkasa előtt a két kezét, mintha ki akarná szorítani a vért a saját ujjjaiból.

– Igasság ez, mágiszter, való igasság! Magam a nemes Gensfleisch család egyik lovásza vónék, úgyhogy aztat tudom mondani: megüünk biz' hamarost, mer' a városba' éhínség tombul. Kemény a tél, nagy a hideg, szóva' pakolunk. Megüünk a birtokra, ki Eltville-be, mer' ottan biztonságosabb. Hallhattya maga is, naccságos mágiszter úr, hogy az éhezők éjszakánként összeverődve, csapatostú' dújják a gazdag nemesek házajit, oszt kifosztják azokat, nem kímé've

a benne lakókat se. A városőrség meg hagyja, mer' kevesen vannak. Asztat is beszélnek, hogy a városőrség kapitánnya kenyőpízt kapott a módos céhmesterektű, hogy fordújjanak e', ha fosztogatást látnak, mer a céhek csak örűnek, ha a nemesek e'takaronnak...

– Jól van már, csitu, öreg! – legyintette nyakon a túlbuzgó legényt Horrorsó, miután erre a Főnök szemevillanása utasítást adott. – Pofa súlyba, és csak arra felelj, amit a magiszter úr kérdez.

Hans válaszul hosszan, szőrcsögősen szívta meg az orrát.

– Guszta egy gyerek vagy! – fintorgott Horrorsó. – Tisz-tára az egykori spanom, akit Banyeknek hívtak. Vagyis... Hívni fognak, vagy mi.

– Most már csak egyet mondj meg, szolgál! – szólalt meg ismét Üpszilon. – Van-e a nemes Gensfleisch úrnak egy fiú-germeke, bizonyos Henne?

– Kettő fija van nekijje! – emelte fel három ujját Hans. – A Friele meg a Henne. És egy jánya is van, a' Else kisasz-zony. De a Henne a legcsőppebb közülük; még csak tizen-három éves.

– Jól van – biccentett Üpszilon. – Mikor indultok útnak?

– Oh, nagy a pakolás az egész Gensfleisch-házba', magisz-ter! Úgy hiszem, má' csak két éjje't töttünk a városba', a majit is beszámíttva, oszt a második reggelen öt szekérre', fegyveres kísérette' indulunk.

Üpszilon sarkon fordult, és a kandallóban lobogó tűz elé állt, aminek fénye nem tette világosabbá komor alakját, inkább mintha kikerülte volna azt. Wolfeinstein meglódí-totta a piszkavasat, mire a zacskó csőrrenve Hans markába hullott. A Gensfleisch családot eláruló szolgál, megdőntve a hajlongás világrekordját, felhátrált a lépcsőn. Horrorsó elkísérte és kitessékelt a hóborította, néptelen utcára.

A januári fagy úgy mart, mintha maga a levegő akarna mindenkit széthasogatni.

– Jobban tennéd, pancser, ha nem mutogatnád a szerzeményedet! – javasolta Hansnak, aki vacogva markolászta a halkán csörgő zacskót.

– A Czern kocsmája itten van, a sarkon túll – vigyorgott a legény, s a nyála máris ráfagyott az állára. – A pájinka majd főmelegít. Sok pájinka, a' jó!

Horrorsó becsapta utána az ajtót, azután gondosan helyére húzta a három vasreteszt, majd letrappolt a meleg pincébe. Wolfeinstein és Üpszilon a tűz elé fordított karszékekben ültek, és halkán beszélgettek.

– ...a főzet sűrűre, ragacsosra, tehát gyorsan hatóra sikeredett – mondta épp a bérmágus. – Szerintem a sarkon túl mindjárt megszámolja, s attól számítva egy varjú röptényi idő sem kell, hogy égbe dobja a koszos talpait.

Horrorsó ezt hallva megkövült.

– Hé, te agyonhasznált mosogatórongy! – kiáltotta, természetesen a bérmágus foszladozó köpenyére utalva. – Azt mondd, hogy méreggel kented be a pénzt, amit a szolgának adtál?!

– Ne háborogj, Horros úrfi! – szólt rá Üpszilon, hangjában némi gúnnyal. – Jobb, ha a mi Hans barátunk nem ér vissza élve a Gensfleisch-házba. Amilyen könnyen elárulta a családot, akit szolgál, épp oly könnyen kifecsegte volna, hogy itt járt. Ezt pedig nem engedhetjük meg magunknak, hisz tudod, mire készülünk.

Horrorsó vagány srácnak hitte magát, de a Terv emlegetésétől felkavarodott a gyomra.

– Tudom! – mondta gyorsan, hátha Üpszilon nem mondja ki újra azt, ami ellen minden idegszála tiltakozott. Sajnos azonban csalódnia kellett:

– *Henne zum Gensfleisch az utamban van, s hiába gyerekek, meg kell halnia!*

* * *

Vannak hónapok, mikor a dolgok lassan, de biztosan egyre rondább ábrázatokat mutatják. Az időjárás pocsék, a tanárok valahogy az átlagosnál is jobban pikkelnek az emberre, és az ősök, tesók, meg minden más rokon is az idegeinken táncol. Az ilyen hónapok csupa olyan napokból állnak, mikor a vajas kenyér természetesen a vajas felével esik a földre, a pohár félig *üres*, és ha néha kisüt a nap, azt is csak azért teszi, hogy mindenki más jobban láthassa az orrunkon virító, vörös pattanást.

– Kisasszony, ébresztő! – harsant anya ingerült hangja, miután kivágódott az ajtó. – Már negyedszer szólunk. Reggelizni sem lesz időd, ha tovább lustálkods!

Galagonya úgy érezte, ha most kinyitja a szemét, többé nem kerülheti el a végzetét. Pedig muszáj lesz felkelnie, mivel a hétvége a múlté, s a kegyetlen sors újra kiveti őt az otthon viszonylagos biztonságából, egyenesen az utca ordasai és a sulis osztálynaplóval felfegyverkezett vérmedvéi közé.

– Tesó, vakard már össze magad! – visította Klemi is, aki (úgy tűnt) végzős középiskolásként év eleje óta az Európa Hisztikirálynője címért versengett. – Ma lesz a kerületi pompomlány-válogatás, én pedig zsűritag vagyok. Eszemben sincs rád várni, de tudj róla, hogy ha velem libbensz be a suliba, az növeli a népszerűségedet.

Galagonya (még mindig csukott szemmel) összeráncolta a homlokát. *Pompomlány-válogatás?* Miről beszél ez az ütődött? Szurkolócsapatot csak Amerikában szokás szervezni, s ő nem is hallott róla eddig, hogy a sulijukban ilyesmi

volna. Az viszont tény, hogy Klemi szilárd meggyőződése: az élet csakis úgy ér valamit, ha a legmenőbb rucikba bújva, a legmeghökkenőbb sminket magára mázolja libeghet be a Tudás Palotájába, lehetőleg nyálukat csorgató pasik kettős sorfala között.

Nincs mese: fel kell kelni! Galagonya nyűgösen, álmosan, két szemét dörzsölgetve tápáskodott ki az ágyból, s tekintete egyből az ablakra esett. Ronda, szeles, palaszürke reggel telepedett a tízemeletesek közé ékelt játszótérre. A hinták keservesen csikorogtak, bár nem ült bennük senki, a murva nedvesen csillogott, a homokozóban sár ragacsolt, a padok pedig...

A pad! Galagonya szíve összeszorult, mikor tekintete arra a padra tévedt, amin életében először megpillantotta Jonatánt.

„Három hónapja semmi hír felőle” – gondolta, s keserű sóhaj szakadt ki belőle. – *„Mi lehet vele? Vagyis... Mi lesz? Mert ugyebár ő a jövőben él, tehát innen nézve még meg sem született, ami azt jelenti... Na jó, feladom!”*

Kibotorkált a fürdőszobába. Közben anyu és tesó egy-egy villanásra megjelentek a látóterében, s persze rázúdították szikrázó türelmetlenségüket:

– Kislányom, egy ólomgatyás lajhár is fürgébb nálad! Le fogjuk késni a buszt!

– Hugi, ha később érünk a sulis kapujához, mint a vízilabdás fiúk, akkor tuti, hogy *ki-te-ke-rem* a girhes nyakadat!

Galagonya minderre külön-külön rábólintott, de közben csakis Jonatánra gondolt, akiről persze legközelebbi rokonai semmit sem tudtak. Vagy legalábbis nagyon keveset, hisz miként zenghetné be nekik, hogy olyan srácba van belezúgva, aki sok száz év múlva fog majd megszületni?

Miután végre felöltözött, összekapta az aznapra szükséges tankönyveket. Matek, biosz, törté... A nagy amerikai gazdasági válság évszámát már megint elfelejtette, pedig azt

tudni *kell*, mert Karószóró Katinka (rettegett tanár, gúnynevéből sejthető, miért) vámpírnak nézi azt, aki nem készült, és rögvest karót döf az ellenőrzőjébe. Galagonya fellapozta a megfelelő oldalt, de...

– Ez meg mi? – pislogott álmosan. A töröknyv oldalai ismerősen peregetek az ujjai között, de a betűk szinte olvashatatlaná fakultak. Galagonya a reggeli félhomályban alig bírta kibogarászni a keresett évszámot. – Olyan, mintha Klemi a topjaival együtt a mosógépbe dobta volna ezt is. Képes rá!

– Kész vagy már? – állt meg a küszöbön a nővére, teljes harci díszben. Úgy kikészítette magát, annyi festéket, körömlakkot, alapozót, műszempilla-költeményt és rúzszt maszatolt magára, hogy attól bizonyára legalább fél kilóval többet nyomott.

Galagonya megadóan követte őt a konyhába, ahol anya épp a délutánra szánt bevásárlólistát körömlötte. Szinte ráhasalt az asztalra, s olyan elmélyülten rótt a nagy, ákombákom betűket, hogy még a nyelve hegyét is kidugta, mint egy első.

– Al-ma-be-főtt... – betűzte. – Fo-... fo-... – kétségbeesetten nézett a lányaira. – Mindig elfelejtem, hogy a „folyékonyt” milyen *jével* kell írni.

Galagonya ma reggel már másodszor hökkent meg. Klemi segítőkészen anya mellé kuporodott, és műkörmeivel idegesen dobolt a viaszosvászon terítőn.

– Szerintem... – mondta – Szerintem tök mindegy. A pontos *jé*-t könnyebb leírni, úgyhogy használd azt, csak mehesünk végre!

– Jó! – egyezett bele anya, s kínosan lassú, ügyetlenül kerekített betűkkel szinte „lerajzolta” a szót: – Fo-jé-kony-mo-so-ga-to-szer. Kész! Tessék, Galagonya, ma neked kell a boltba menned!

Azzal átadta a fura ákombákomokkal telefirkált füzetlapot. Galagonya döbbenten nézte a gyerekes írást, ami cseppet sem emlékeztetett anyára. *„Ezek most szórakoznak velem?”* – morfondírozott. – *„Mi a túró...?”*

Klemi és anyja azonban már a lépcsőházban toporogtak, rá várva. Galagonya némán követte őket, zsebre gyűrve a listát. A busz szerencsére késett, így épp elérték. Bezsúfoltak a kora reggeli, rosszkedvű tömegbe, s mivel ülőhely nem akadt, a fogantyúkba kapaszkodva zötykölődtek.

Galagonya kibámult a maszatos ablakon, a maszatos városra. Ezerszer utazott ezen a járaton, most mégis egyre-másra ismeretlen dolgokon akadt meg a szeme. A Krisztina körút számos boltjának, üzletének tábláját lecserélték. Jól emlékezett például azokra a fényes kirakatokra, amik ezerszám kínálgatták a szebbnél szebb cipőket, papucsokat, s egyéb lábravalókat. A bejárat fölött előző nap még a *TOPÁNKA ÜZLETHÁZ* felirat virított, amit az éjjel leszedhettek, s most helyette csupán egy hatalmas, neonfényes túsarkú forgott.

Ugyanígy eltűnt a *BUMFORDI BÚTORHÁZ*, a *CSIBEC-SODA ÉTTEREM*, az *ÖRÖK FÉNYESSÉG LÁMPASZAKÜZLET* és a *JOGERŐ LEGYEN VELED ÜGYVÉDI MUNKAKÖZÖSSÉG* cégfelirata is. Helyettük rajzolt, festett, neonokkal és lézerfényekkel cikornyált ábrák jelezték, hogy a bejáraton túl mit talál a kedves vásárló vagy érdeklődő.

„Ez biztos valami új rendelet” – gondolta Galagonya. – *„Lehet, hogy gyakrabban kéne néznie a tévéhíradót?”*

Anyja a Moszkva téren átszállt a Pasarét felé induló járatra, Klemi és Galagonya viszont tovább utaztak. Végül finoman lökdösődve, halk bocsánatkérések közepette épp a középsuli előtt hagyták el a járművet.

– Már alig várom, hogy meglegyen a jogsim – jelentette ki Klemi, idegesen igazgatva a frizuráját. – Ha kocsim is lesz hozzá, soha többé nem utazom együtt *emberekkel*.

– Ja, a lovakat én is jobban bírom – biccentett Galagonya, de aztán a figyelmét ismét elterelte valami.

Nevezetesen a sulisuli, ahova lassan egy éve járt. Talán csak a kora reggeli fények vagy a szemerkélő eső tette, de a komor, vasbeton épület leginkább egy bombatalálatot kapott, rég elhagyatottan álló, kísértetjárta házra emlékeztette. Szárazon zörgő repkény kúszott a falakra, a vaskapu vörös rozsdától martan nyiszorgott, és az első emeleten két ablakot is betörték.

– Klemi, szerinted mi történt...

– Indulhatunk végre?! – csattant a nővére hangja, s válaszra sem várva, átvágott az úttesten. – A srácok már felsorakoztak; el kell kápráztatnom őket!

Galagonya gyomra görcsbe rándult. *„Itt valami nincs rendben! Mi történt ebben a városban? Ki cserélte le a cégtáblákat? Na és a busz...?! A szélvédőjéről hiányzott a járatszám, az oldalára pedig reklámok helyett egy térképet festettek, vörös vonallal jelölve, hogy merre megyünk. Anya is azt böngészte, mielőtt felszálltunk! Ez... Ez nagyon gáz!”*

– Gyere már, tesóm! – visította cseppet sem bájosan Klemi, immár a túloldalról. Galagonya elindult, de mielőtt belépett volna a sulisuli kapuján, megállapította, hogy az utcanévtáblák is eltűntek. Helyettük apró pléhlapokat csavaroztak fel, melyeken meglehetősen idétlen rajzok jelezték, hogy ők most épp a Kacska és a Kapás utca sarkán tartózkodnak.

A hajléktalant épp akkor pillantotta meg, mikor belépett a betonnal nyakon öntött suliuvarra. A rongyokba öltözött, hosszú botra támaszkodó, púpos vénember egyenesen rá bámult, s a tekintete nem volt túl bizalomgerjesztő.

Galagonya egész délelőtt egyik óráról a másikra szédelt, s azon igyekezett, hogy a fokozódó pánikot újra és újra legyűrve, ne kezdjen sikoltozni. A világ ugyanis, amit addig ismert, teljesen széthullott körülötte. A suliba feleannyian se jártak, mint ahány tanulóra emlékezett: az osztálya csupán hat főből állt! A tanárok létszáma is jelentősen megcsappant, s akik maradtak, mind rettenetesen betegnek néztek ki, s épp csak vonszolták magukat, kedvetlen, unott képpel adva le a tananyagot.

A tananyagot?! Galagonya reszketve ült be Karószóró Katinka törtéirájára, de a rettegett hölgy szót sem ejtett az amerikai gazdasági válságról. Helyette a Képes Történelmi Atlasz kinagyított ábráit mutogatta, és óvodásoknak szánt gügyögéssel próbálta elmesélni, milyen ostoba kísérleteket tettek egyesek arra, hogy repülő szerkezeteket hozzanak létre. A többi tanórán ugyanez ment! A matek a legegyszerűbb összeadásokból állt, a bioszon kismacskát simogattak, az irodalomfelmérő pedig úgy maradt el, mintha ez a tárgy soha nem is létezett volna.

Galagonya leginkább azon akadt ki, hogy mindezen – rajta kívül – senki nem akadt ki! Maradék osztálytársai verejtékező homlokkal, ceruzáikat csonkig rágva kínlódtak, hogy rájőjjenek, mennyi tizenégy meg nyolc! A tanárok közül egyedül a testnevelést oktató Rudi úr volt feldobott, életerős és vidám, bár mikor Galagonya közelebb akart menni a hihetetlen tollgöncökbe és miniszoknyákba öltözött pompomlánycsaphoz, olyan megvető fintorral mérte végig őt, hogy inkább eloldalgott.

A hajléktalant ebéd után pillantotta meg ismét. Épp átvágott az udvaron, könyveit magához szorítva (egyiket sem kellett kinyitnia egész délelőtt), mikor a koszos vénember rávigyorgott. A kerítésen túl állt, retkes, fekete ujjáival a rácsokat

markolva, s egyértelműen őt bámulta. Galagonyát elfutotta a méreg. Irányt változtatott, és az öregemberhez lépett, hogy kérdőre vonja őt.

Nem maradt rá ideje. Amint elérte a kerítést, a púpos fickó villámgyors mozdulattal a feje fölé emelte a botját, és a lány felé sújtott. Galagonya elejtette a könyveket, a torkából rémült sikítás tört fel, de a lelassuló időben máris jól látta, hogy a kerítés vasrácsai között átzúgó ütés elől nem tud kitérni...

* * *

– Fogalmam sincs, mi folyik itt, Nagymester – morogta bosszúsan a kerek pocakot, borostás tokát és sárga védősisakot viselő munkavezető, miközben tanácstalanul széttárta izmos karjait. – A tizenkettes légkerület teljes egészében megsüllyedt. Minden gömbház tulajdonosát meg kellett kérnünk, hogy költözzenek át a szomszédos felhőgrundokra. Sejtheti, mekkora volt a felháborodás!

– Most már legalább tudjuk, hogy a légkerületet levegőben tartó erőszuszpenzáló karokkal volt baj – bölintott Jonatán, miközben a szerelők halványkék légsiklói között parkoló, áramvonalas Trabicsek felé ballagtak.

– Épp ez az, ami leginkább zavar – vonogatta a vállát a férfi, olyan képpel, mint aki szégyelli magát. – Erre anélkül is rá kellett volna jönnünk, hogy iderángatjuk a Gutenberg Lovagrend nagymesterét. Csakhogy azok a fránya műszaki leírások...

Jonatán a légsiklója mellé ért, és nekitámaszkodva Trabicsek oldalának, aggódalmas arccal vizslatta a munkavezető vonásait.

– Egyetlen szót sem értettek a leírásokból, igaz? – kérdezte, vagy inkább állította. A férfi zavartan, idegesen bölintott.

– A légváros-lebegtetés minden titka a kisujjamban van – tört ki végül. – Legalábbis eddig úgy hittem, hogy nincs az a meghibásodás, amivel ne boldogulnék. Tíz éve, hogy elő se vettem a szerelési útmutatókat, s most, hogy szükség volt rájuk, csak néztem, néztem a lapokat, de úgy tűnt, mintha... Mintha zagyva krikszkrakszok tömegét látnám. Tudja, pont olyanokat, mint amilyeneket a Belső-Légvárosi Modern Fesztőművészek Palotájában látni. Aztán jött maga, Nagymester, s ahogy az útmutató fölé hajoltunk...

– Hirtelen minden betű érthető és olvasható lett – fejezte be Jonatán az elakadt gondolatot.

– Úgy, úgy! – A munkavezető akkorát bólintott, hogy tar koponyájáról majdnem lebillent a sárga sisak. – Sőt, el se kellett olvasnom őket! Egyből tudtam... Hogy is fejezzem ki magam? Egyszerűen azonnal *tudtam*, hogy csakis az erőszuszpenzálókkal lehet a baj, és olyan könnyű őket kijavítani, mint lepotyolódni a göröngyvilágba.

Jonatán megérintette Trabicsek meggyfából faragott, csillogó oldalát, mire a sikló ajtaja készségesen kinyílt.

– *Tepfék parancsolni, Nagymepfter!* – zengte méltóság-teljesen a fedélzeti számítógép egy XIX. századi, kényes komornyik stílusában. – *Az ülőpf előmelegítve, ép a pfe-udó-alkímiai megacsippem minden biopfzikrája az utapfítápfaira vár. Továbbá közölnöm kell, hogy miközben távol méltóztatott lenni, három újabb üzenet...*

– Majd vezengés közben, Trabicsek! – szakította félbe Jonatán a szószátyár (és beszédhibás!) járművet, majd a még mindig ideges munkavezetőhöz fordult. – Kérem, hívjanak bármikor, ha újabb gond merülne fel. Nem engedhetjük meg, hogy Aero-Budapest bármelyik légkerülete ismét veszélybe kerüljön.

– Szerencsére a ragragacccsal átítatott utcák, házak és a lebegő város minden alkatrésze jól bírja a gyűrődést –

mordult elkeseredetten a szerelők főnöke. – Ugyanezt az embereimről nem mondhatom el. Nagymester, nemrég még mi voltunk a legjobbak a légvárosi karbantartók között, de... Olyan, mintha kezdenénk elfelejteni a szakmánkat!

Jonatán tökéletesen tudta, miről beszél az öreg szakí. Miközben beszállt Trabicsek kényelmes fülkéjébe, és felemelkedett a lebegő város megbillent síkjáról, az utóbbi három hónap háborzongató élményei jártak a fejében. Aero-Budapest, az ezerötyszáz méteres magasságban lebegő, gigantikus légváros egyre több eleme hibásodott meg. Eleinte csak kisebb gondok adódtak: éjjel két ház elmozdult, és finoman egymásnak koccant, vagy az utcák némelyike néhány centimétert meggömbült. Később a nyolcadik légkerület teljes egészében leszakadt a város többi részéről, de szerencsére csak ötven métert zuhant, mert az antigravitációs vészhergelők még időben megállították.

Mára odáig romlott a helyzet, hogy a Légvárosi Tanács fontolóra vette azt, amire háromszáz éve nem volt példa; Aero-Budapestnek le kéne ereszkednie a göröngyvilágba, hogy teljes nagyjavítást hajtsanak végre a szerkezetén. Jonatán azonban, mint a Gutenberg Lovagrend nagymestere tudta, hogy ha ezt megteszik, a város valószínűleg soha többé nem fog felemelkedni, mert a hiba nem a technomágikus gépezetekben van! A bolygó minden légvárosából hasonló gondokról érkeztek hírek, sőt, Indiában Aero-Delhi két hete elvesztette négy teljes légkerületét. Százezer lakóház úgy zuhant a göröngyvilágba, hogy a ragragacs sem tarthatta egyben őket.

– Nem! – szólalt meg a fülkében Jonatán. – Nem az erőszuszpenzáló karokkal, és nem is az antigravi-térgömbítő motorokkal van baj.

– *Ennek igazán örvendek, Nagymepfter* – zümmögte Trabicsek a faburkolatú műszerfal rései mögül. – *Bár én pfem*

állítottam az ellenkezőjét! Mindazonáltal az a véleményem, hogy a legroppfabb járgány ipf csak annyira beteg, amennyire a pferelője tehetségtelen. Az én mipftikupf öpföm, Kétütemű Trabant Trabicsek fennmaradt pfervizkönyveiből kiderül, hogy...

Jonatán elmosolyodott, majd félbeszakította a suhanót.

– Bocs, öreg, csak magamban beszéltem – mondta, megveregetve a csontszínű szarvkormányt. – Tudod, ez nem mindig a becsavarodás jele. Néha egyszerűen csak segít gondolkodni.

– *Pfemmi gond, értem én* – felelt kissé sértetten a légjárgány. – *Azért én képfenlétben tartom a katapultrendpfert, ha netán jobbnak látom megpfabadulnom a pfoförömtől.*

– Kösz, ez kedves – Jonatán levette fejéről a fura alakú proszundikátort, és a szomszéd ülésre dobta. – Átadom a vezengést! Vigyél, kérlek, a Budavári Könyvtárba. Ma már képtelen vagyok még több gondot megoldani.

– *De az üzenetek...!* – próbálkozott Trabicsek, de aztán hihetetlenül kifinomult metamotiváció-matató készüléke ráébresztette, hogy a gazdája a végkimerülés határára ért, s jobb, ha békén hagyja őt. – *Rendben, akkor irány a göröngyvilág!*

Jonatán hátradőlt a párnázott ülésben, és elgondolkodva nézte, amint a kabin plexibuborékán túl lágyan megbillen a zöld erdőkkel takart budai hegylanc. Hamarosan feltűnt az ősi Budapest romos városa. Az egykori ötödik kerületben már jó néhány épületet felújítottak, de az Országház körül továbbra is zöldségeskertek terpeszkedtek. Nyugatvég hatalmas, króm-acél-üveg háztömbje büszkén emelkedett az egykori, immár beomlott aluljáró krátere fölél.

Trabicseken kívül azonban egyetlen légsuhanó sem járt a göröngyvilág fölött, pedig néhány hónapja még menetrendszerű járatok kötötték össze azt Aero-Budapesttel. Jonatánt

ismét komor gondolatok lepték meg. Mi történhetett? A légváros karbantartói elfelejtik a szakmájukat, és képtelenek kiigazodni a műszaki leírásokon... A göröngylakók félbehagyták a felújítási munkálatokat, mert valahogy kiment a fejükből a modern suhanók, emelőgépek, ragragacs-szórók kezeléséhez szükséges tudás... Ma reggel még a Légvárosi Tanács titkárnője is tőle kérdezte meg, hogyan kell új adatkártyát tenni a dikta-robotba, amit pedig negyven éve kezel!

Jonatán tekintete a szomszéd ülésre vándorolt, ahol a kalapnak álcázott proszundikátor békésen nyújtogatta fűzőld antennáját. Néha úgy érezte, elég, ha az emberek meglátják ezt a varázslatos fejfedőt, s hirtelen minden eszükbe jut, amire egyetlen perccel korábban fogcsikorgatva sem voltak képesek visszaemlékezni.

– Galagonya! – sóhajtotta önkéntelenül a holtfáradt Nagymester, s a szívébe bánat szúrt. – Vajon te emlékszel még rám?

Mire Trabicsek átlibbent a Duna fölött, Jonatán szeme leragadt a fáradságtól. Így azt a tőpörödött, görbe hátú, hosszú botra támaszkodó, rongyos és vén göröngylakót sem láthatta, aki fűrgé léptekkel tört előre a budai romok között, s mikor a suhanó árnyéka egyetlen pillanatra rávetült, szűrős tekintetét a tovaröppenő légjárgányra vetette...

Megszámlálhatatlan fényév távolában, a Vakszem csillag körül keringő bolygó felszínén hasonlóan komor volt a hangulat. Na jó, mondjuk az őserdő majomrikácsolós csendjében, a sivatagok napszitta homokjának buckáin, vagy a kéklő tengerek titokzatos mélyén hétköznapi nyugalom fogadta volna az oda tévedő vándort. Nem úgy viszont a sziklás hegyorom fejbúbjára épített, óriási erőd folyosóin és termeiben!

– Az teljességgel ki van csukva, imádott pusszancslabdacsom! – szólt morózusan Nyakfacsar Eduárd (született

Csóringer Hortenzia), majd földhöz vágta magát, ahogy azt az ágyalapi frászlottatók nemtelen nemzetségének „*Miként viselkedik egy férj, ha kobold*” című népszerű brosúrájában olvasta. – Szó sem lehet róla, hogy meglátogassuk az apósomat!

Csinos kis felesége, Ágyrugónyöszögtető Eperke (született Ágyrugónyöszögtető Eperke) elgondolkodva nézte a hideg kőpadlón fetregő férjurát, s ezzel nem volt egyedül. Az erőd vezérlőjének hatalmas falain ugyanis egyre több ajtó, ablak és egyéb, vándorolni képes nyílászáró jelent meg. Mind valamelyik sarokból bukkant elő, óvatosan sompolyogva a kőtömbök síkjában, majd halk, csodálkozó zsanércsikorgást hallatva bámulni kezdte a koboldhisztibe feledkezett Nyakfacsart.

– Pedig igenis meg fogjuk látogatni a papát! – jelentette ki végül a szépséges, hegyes fülű, alig másfél méteres fiatalasszony. – Legalább három holdforduló óta nem jártunk odaát!

Eperke a falra mutatott, ahol rendszeren a hatalmas panorámaablakok szoktak tartózkodni. Csakhogy most azok is közelebb húzódtak, széles keretükkel lökdösődve a többi nyílászáró között, mivel nem akartak lemaradni a családi perpatvar érdekesebb részeiről.

– A Vakszem csillag átjárója mostanság nagyon furcsán viselkedik – folytatta Eperke, röpke zavarral a hangjában, hisz az ujja a tömör kőfalra bökött, s nem a fényes égitestre, ahogy eredetileg a szándékában állt. – Nem is tudom, mintha... Mintha a Gutenberg Galaxisba nyíló szemfolt *csipás* lenne!

A panorámaablakok egyike gyorsan a helyére siklott, hogy rajta keresztül mindenki megnézhesse, miről beszél az erőd úrnője. A távoli, mégis hatalmasnak tetsző, sárgán ragyogó csillag közepén a fekete folt, melyről az egész

rendszer a nevét kapta, valóban úgy nézett ki, mint egy szem, ami mindjárt összeragad a csipától.

– Apus nyugtalan! – toppantott apró lábával Ágyrugónyöszögtető Eperke. – Eduárd, légy végre férfi, és kelj fel a padlóról, mert a végén még megfázol!

– De hisz az vagyok! – Nyakfacsar a zsebébe kotort, és büszkén meglobogtatta a „*Miként viselkedik egy férj, ha kobold*” című, rongyosra olvasott füzetet. – Ez azt írja... Lásuk csak, mindjárt... Igen, itt is van! „*Az igaz és nemtelen frászoltató ágyalapi férfi arról ismerszik meg, hogy midőn asszonya oly dologra szándékszik ráveendni, mitől őt a frász törögetné, rögvest földhöz vágandja önnön teste egésszét, és heves rángások, üvöltések közepette FÉRFIASAN hisztizik!*” Nna, ehhez mit szölsz?! Méghogy én nem vagyok férfi!

Ágyrugónyöszögtető Eperke őszintén, tiszta szívből szeretete a férjét, úgyhogy most villámgyorsan lehajolt hozzá, s miközben egyik kezével kikapta Eduárd ujjai közül a füzetet, a másikkal két csattanós pofonban részesítette őt. A nemtelen frászoltatók nemzetségéből származó férfiú kővé dermedt a döbbenettől. A felesége ekkor közelebb intette az egyik ajtót, melyen a „Hölgyek” felirat virított, s benyitva rajta, a brosúrárt kecses mozdulattal a vécébe pottyantotta. A nyílászáró, megtevéve dolgát, visszacsukódott, így az öblítés zuborgását már alig lehetett hallani.

Eztán Ágyrugónyöszögtető Eperke csípőjére támasztotta mindkét öklét, s így szólt:

– Kelj fel a földről, és menj át azon az ajtón, ami a garázsba vezet!

A nevezett vaspántos nyílászáró rögvest közel siklott hozzájuk, hangosan csattogtatva zárnyelvét.

– Ideje, hogy előkészítsd a *Kéttelnőt*, mert a papa messze lakik, s én még ma indulni akarok! Konyhaajtó, hozzám!...

Készíték néhány szendvicset. Mire becsomagolom az utolsót, álljon készen az úrhajó!

Nyakfacsar Eduárd (született Csóringert Hortenzia) szomorúan nézte, amint imádott asszonykája kiviharzik a szolgálatára nyíló konyhaajtón. Azután a többi, még mindig pimaszul kíváncsi nyílászáróra ügyet sem vetve, lassan talpra kecmergett, és így motyorászott:

– Kellett nekem megnőszülni! A világmindenség összes ágy alatti, kellemetesen sötét zuga, elfeledett zoknija, megkeményedett zsebkendője és kedves pormacska csakis engem várt, de immár hiába, mert igába hajtottam bús fejemet!

Valójában Nyakfacsar cseppet sem volt boldogtalan. Általában imádta a feleségét, s a munkát is, amit Üpszilon egykori elvárásolt erődjében, a saját értelemmel bíró nyílászárók pásztoraként végzett. III. Ágyrugóroppantó, a koboldcsászár és após viszont mindig kiborította. Akárhányszor meglátogatták az öreget, az mindig azzal kezdte a társalgást, hogy előbb szitkokat, becsmérő szavakat, majd egyre súlyosabb és élesebb tárgyakat vágott egyetlen veje fejébe. Általában a csatabárdig maradtak, ami a tiszteletükre rendezett díszvacsora vége felé akadt III. Ágyrugóroppantó keze ügyébe, így a desszertet soha nem kóstolhatták meg.

S ha a morc apóshoz tett látogatások nem nyomasztották volna Nyakfacstart, a Vakszem furcsa jelenségei akkor is elrontották volna a kedvét. A csillag sárga testén lüktető átjáró, a Gutenberg Galaxisba vezető egyetlen ismert térkapu úgy fél éve kezdett „becsipásodni”. Nyakfacsar ezt azonnal jelentette a Lovagrendnek, hisz nem tartotta kizártnak, hogy a letartóztatás elől elmenekült Üpszilon mancsa van a dologban. Jonatán küldött is néhány kismestert, hogy tanulmányozzák a jelenséget, de azok nem jutottak semmire.

A garázsajtó zárnyelvének türelmetlen csattanásait hallva az ágyalapi kobold végre megmozdult.

– Jól van, jövök már – morogta, majd a falakon körbe egymást taszigáló ajtók, ablakok, kutya- és macskaátjárók, valamint egérlyukak felé bökött. – Ti meg, bámész banda, nyomás vissza a helyetekre! Mi lesz, ha valaki odakintről sürgősen be szeretne nézni hozzánk, és nincs, amin keresztül megetegye?!

A kilincsek, szemöldökfák, kukucskalikak és küszöbök méltatlankodó zörgéssel feleltek, majd távoztak. Nyakfacsar már épp a garázsajtó retesze felé nyúlt, mikor a vezérlőterem körkörös emelvényén álló műszerpult irányából vészjelzés harsant.

– *Vakszem Erőd, itt a Buznyák 4 lassújárátú, teherszállító úrhajó!... Kérlek, jelentkezzetek! Sós! Sós!... Hogy mi van? Te mondtad, hogy azt kell belekiabálni a mikrofonba, hogy sós, sós!... Ja, hogy es-ó-es, értem!... Vakszem, helyesbíték: itt semmi sem sós, viszont minden nagyon es-ó-es!... Figyu, szerintem a „sós”-nak legalább volt értelme, de ez a...*

Nyakfacsar hármasával szedte volna a lépcsőfokokat, hogy mihamarabb elérje a vezérlőpultot – csak hogy a vezérlőpulthoz lépcső helyett enyhe lejtésű, csúszásmentes rámpa vezetett. Mindegy, azért így is gyorsan kézbe kapta a saját mikrofonját.

– Itt a Vakszem Erőd, Nyakfacsar beszélek!

– *Jé, a kobold tesó!* – recsegték vidáman a hangszórók.
– *De jó hallani a hangodat, cimbi! Na, monddjad; mi a pályagörbe nálatok?*

Nyakfacsar összevonta a szemöldökét, s kissé erősebben szorította a mikrofont, mintha az a hívó fél torka volna.

– Nos, nálunk minden rendben. Viszont... De javíts ki, ha tévednék! Az imént mintha *te* ordibáltál volna S. O. S. vészjelzést a végtelenbe!

– *Ja, tényleg! Egyébként én Gázszelep Szimering vagyok, ha még emlékszel rám.*

Az ágyalapi kobold bólintott, bár ezt a mikrofon biztos nem közvetítette. A tudálékos monyorák mérnökre azonban tényleg emlékezett, még a régi, kalandos időkből, mikor együtt küzdöttek Űpszilon robszolgái ellen.

– Mi a gond, Szimering? Ha jól tudom, te és néhány száz főből álló családod jelenleg az egyik legbiztonságosabb teherszállító űrhajó szerelőjáraiban éltek.

– *Biztonságos? Na, ez a múlté, cimbi! Az a helyzet, hogy már legalább két fedélzeti hete csak sodródunk, s féltő, hogy végül az egyik szupernova vagy fekete lyuk gyomrában végezzük.*

– Az meg hogy lehet? – Nyakfacsar immár nem csak a homlokát, de az orrát is ráncolni kezdte. – Az emberi legénység...

– *Az emberi legénység mebuggyant* – szakította félbe a monyorák. – *Úgy tűnik, tökéletesen elfelejtették, hogyan kell űrhajót vezetni. Mi pedig, ugyebár, akármit megbuherálunk a fedélzeten, de a navigáláshoz, térgörbítéshez meg a hasonló úri huncutságokhoz nem értünk.*

„*Elfelejtettek űrhajót vezetni?*” – ismételte meg magában a hihetetlen hírt Nyakfacsar. Lelki szemei előtt megjelent a Buznyák 4 teherűrhajó kopott, rozsdás, porlepte vezérlőterme, ahol az emberi személyzet és a monyorák család vacogva lesi, amint a páncélüvegen túl egyre csak közelít és közelít egy irdatlanul hatalmas szupernova, vagy egy irdatlanul kicsi fekete lyuk, s mindkettő egyformán rájuk éheznek.

– *Sürgős mentésre volna szükségünk!* – szólalt meg egy másik hang, amit Nyakfacsar rögvest felismert. A tulajdonosa Csőbenfutó Blump, a monyorák nemzetségfő volt.

– *Persze, csak akkor, ha ti még tudtok űrhajót vezetni, valamint épp nincs jobb dolgok.*

Az ágyalapi koboldot egészen meghatotta ez a szerénység, ami csakis a legapróbb monyorákokra volt jellemző.

– Már izzítom is a *Kéttelnő* hajtóműveit! – kurjantotta a mikrofonba, s közben csodálkozva figyelte, hogy a terem egyik panorámaablaka ismét elmozdul a helyéről, kissé lejjebb csúszva a falban, mintha meg akarna mutatni valamit. – Tartsatok ki, hamarosan...

S ekkor az ablak végre megállapodott, méghozzá úgy, hogy rajta keresztül Nyakfacsar egyenesen az erőd főkapujára látott. A vasalt, viharoktól, esőtől, hegyi szelektől és ritkán mosott kezeztől megfeketedett szárnyak lassan, hangos nyikorgással nyíltak ki. (Persze csak a hatás kedvéért, mert valójában jóval nagyobb sebességre is képesek voltak!)

– *Látogató!... Látogató!... Vendég, a váratlan fajtából!* – csivitelte a védelmi rendszer idegberzengető nyafogással.

Nyakfacsar Eduárd (született Csóringér Hortenzia) homloka és orra után immár az álla is összeráncolódott a meglepetéstől. A Vakszem Erőd szélesre tárt kapuján egy széltépkedte rongyokba öltözött, görbe hátú, mi több, kifejezetten púpos, hosszú vándorbotra támaszkodó vénember botorkált be, és indult egyenest a készséggel elé sikló bejárati ajtó felé...

A Budavári Könyvtár hatalmas, föld alatti termeiben olyan mély csend uralkodott, hogy már-már hangosan kongott. Abecedarius, a papírgőlem épp az egyik félreeső raktárban matatott, olyan köteteket keresve, amiket nyugodtan megehet, mivel már bizonyára sosem akarja senki kikölcsönözni őket, mikor elfogta a gyengeség. Halkan zörgő kezével bele kellett kapaszkodnia a plafonig nyúló polcok egyikébe, nehogy elessen, miközben halkan így sóhajtott:

– Szent Szedőszekrény, már megint...!

Abecedarius óriási papírgalacsinra emlékeztető, mégis megejtően emberi feje kóválygott, kemény könyvborítókból hajtogatott térdei remegtek, tintafolt-szeme elhomályosodott. XX. századi napilapokból gyúrt nyelvével megnyalta az ajkát, bár ez csupán a hús-vér emberektől ellesett szokás volt, mivel – természetesen – a teste semmiféle nedvességet nem tartalmazott. A mindig megfontolt és kimért papírgólem pocsékul érezte magát.

– Pocsékul érzem magam – nyögte bele a kongó csendbe, csakis azért, hogy megtörje azt. Néhány holdfordulóval korábban a nap ezen szakában (tehát estefelé) a Budavári Könyvtár még nyüzsgött az izgatott olvasóktól, de azóta... – Azóta valami megváltozott. Valami nagyon-nagyon összegyűrődött a világban, és... azt hiszem, bennem is.

– Abe! – A folyosók kusza rendszerén ismerős kiáltás futott végig. – Abecedarius, merre bujkálsz?

A papírgólem keserves erőfeszítéssel próbálta összeszedni magát. Hallotta, amint Kappapa, aki szorgalmasan kiáltozta a nevét, fürge léptekkel közelít, s nem akarta, hogy kedves barátja ilyen *gyűrött* állapotban lássa. A rosszullet azonban most makacsabbnak bizonyult, mint eddig bármikor.

– Abe! – Kappapa őszinte aggodalommal dobta a padlóra azt a tucatnyi lexikont, amit ez idáig a két karján egyensúlyozva cipelt. – Öreg barátom, mi van veled?

A papírgólem feladta a küzdelmet, s hangos könyvgerincropogás közepette a földre csúszott.

– Semmi, csak múltó... Múltó tintahiány lehet – felelte elhaló hangon. – Épp valami harapnivaló ősnymotványt kerestem, hátha attól erőre kapok.

– Hisz olyan sápadt vagy, mintha egy óriásradírral birkóztál volna! – Kappapa leguggolt mellé, és hunyorogva

próbálta kiolvasni Abecedarius homlokán a betűket. Ez biztos módszer volt arra, hogy megállapítsa, milyen egészségnek örvend a papírgőlem, akinek köztudottan minden porcikáját könyvek, újságok és egyéb nyomdaipari termékek alkották. – Szinte már teljesen olvashatatlan vagy! Gyere, beviszlek a nagyterembe. Ott több a fény, és szabadabban járnak a gondolatok.

A két barát egymásba kapaszkodva, mint valami ide-oda imbolygó, négy lábú lény, haladt végig a kihalt folyosókon. A hatalmas olvasóteremben Kappapa az egyik kényelmes karszékhez támogatta a papírgőlemet, aki a rengeteg könyv közelében mintha kezdte volna visszanyerni betűi színét.

– Máris... Máris sokkal jobb – suttozta. – Még soha nem voltam beteg. Fura érzés.

– Fura?! – Kappapa verejtékező homlokát kék könyvtárosszuhájának ujjába törölte, majd a hatalmas könyvespolcokhoz lépett. Miközben a kötetek gerincére nyomott címeket silabizálta, tovább beszélt: – Azt kell mondanom, öreg barátom, hogy szerintem a te betegséged csupán csepp a tengerben! Már mint, ha a fura, érthetetlen, meghökkentő és *hűazannya!* dolgok tömegét tekintjük, melyek mostanság ránk szakadtak. Kezdeném azzal, hogy vajon hová lettek az olvasóink? Mikor Üpszilon bukása után megnyitottuk a könyvtárat, alig bírtuk kiszolgálni a kölcsönzők igényeit. Emlékszel, micsoda tömeg ostromolta a beléptető holobanyát? Szegény folyton csak rikácsolt: „*Szerencséd, hogy öreganyádnak szólítottál! Neked is szerencséd... Meg neked is... Ja, ti együtt vagytok, hogy a foton csípje meg!*”

A kedves emlék röpke mosolyt csalt Abecedarius tintátlan ajkára.

– Immár három hete egyetlen könyvet sem kölcsönöztek ki – zörögte végül, s megint elkomorult.

– Megvan, ez jó lesz! – harsant Kappapa kiáltása, és felmászva a kerekeken gördülő létrára, két papírkötésű könyvet vett le a negyedik polcra. – A *Sajtpenész* című szubneuralgikus posztultramodern költészeti antológia két száma!

– Szubneuralgikus...? Posztultramodern...? Ez meg mi a szakadt könyvtárjegyet jelent? – fintorgott Abecedarius, mikor barátja visszatért hozzá, és a zöld posztóval bevont olvasóasztalra tette a két kötetet.

– Háát... – vont a vállát Kappapa. – Valami olyasmit, hogy *jajdepocsékaéletdeaverseimmelmégronthatokrajtaegy kicsit*. Tudod, azok az ifjonc költők a XXI. században... – és legyintett.

– Rendben, de miért kerested elő őket?

Kappapa fellapozta az egyik könyvet, s ujjával rábökött annak tartalmára. A kissé már megsárgult lapokat kacskaringós, ide-oda tekergőző, fekete tintával nyomott képversek borították.

– A legjobb minőségű nyomdafesték! – mondta. – Ráadásul aligha akarná bárki is kikölcsönözni, szóval... Jó étvagyat!

Abecedarius meg volt hatva. Jól tudta, hogy Kappapa mindennél jobban imádja a könyveket, ezért a papírgőlem – mikor muszáj volt – mindig félrehúzódott, és úgy csipegette el az étkezésre szánt köteteket. Az, hogy most a barátja maga *tálalta* a falatokat, már-már tintakönnnyeket csalt a szeme sarkába.

S tán mondott is volna valamit, de ekkor zúgva-sisteregve megszólalt a könyvtár beléptetőrendszerének hangszórója.

– *Szerencséd, hogy öreganyádnak szólítottál, különben soha... Hé, te tudod, hol a bejárat?! Akkor meg mi szükség arra, hogy előráncigáld szegény vén fotonjaimat a holovetítóból, he?! Na mindegy, bányja kánya, menjél csak, kit érdekel!*

A hatalmas, fűvel benőtt romhegy belsejében csikorogva kezdett ereszkedni a lift.

– Talán Zétácska látogat haza – vélte Abecedarius.

– Nem hinném – mondta Kappapa, s a hangjában árnyalatnyi szomorúság bujkált. – Mióta a Világtanács felkérte, hogy exobiológusként látogassa meg a Hrrrum-rendszerben élő kvasztacsokat, akik évmilliók óta sziklával, földdel táplálkoznak, s lassan kieszik maguk alól a bolygót, szinte alig látom őt.

Az olvasóterem távoli végében olyan hangot hallatva tárult ki a lift ajtaja, mint akinek esze (pontosabban vezérlőcsipje) ágában sincs kitárulni.

– Jonatán! – kiáltotta Kappapa. Abecedarius, aki már láthatóan jobban érezte magát, sietve felkecmergett a karaszékből, s mikor a fiú az olvasóasztalok közé ért, mélyen meghajolt.

– Tisztelettel és szerény szolgálataimat ajánlva köszöntöm, Nagymester!

– Abe, már számtalanszor kértelek, hogy ne szólíts a rangomon – mosolygott rá bágyadtan Jonatán, majd lerogyott a legközelebbi székbe. A proszundikátor, amit az asztalra dobott, izgatottan forgatta zöld antennáját, és a milliányi könyv kisugárzásának köszönhetően szemmel láthatóan kezdett feltöltődni.

– Ahogy parancsolja, fiatalúr! – hajolt meg ismét Abecedarius, percről percre élénkebben zörgetve tagjait. Kappapa azonban nem feledkezett meg az iménti ijedelemről, s bár látta, hogy a fia is rettenetesen kimerült, mégis szóba hozta a papírgólem roszulléteit.

– Erről miért nem beszéltetek eddig? – ugrott fel a helyéről Jonatán, és megkerülve az asztalt, közelről kezdte vizsgálni a páciens.

– Ugyan, fiatalúr, ezek csak röpké gyengeségek, betűt sem érdemes rájuk vesztegetni – húzódozott Abecedarius. – Egyébként is, mint tudjuk: *Ars longa, vita brevis!*¹ Nekem pedig, ezt bizton állíthatom, szinte minden porcikám művészi nyomtatványokból áll, tehát...

– Igazán nagyra becsülöm a bátorságodat, de az ilyesmivel nem szabad viccelni! – intette le Jonatán. – Mondd, hogyan deríthetnék ki, mi a bajod? Gondolom, orvost hiába is hív-nánk.

– Nos, valójában csak egyetlen mű szól a papírgölemekről, amit maga Guti nagymester írt, miután engem életre keltett – motyogta némi zavarral Abecedarius, mivel a „hogyan lesz a papírgölemgyerek” témája kissé feszélyezte. – A legértékesebb fóliánsok között tartjuk, nehogy bármi baleset...

Jonatán, ki sem várva a mondat végét, sarkon fordult, és a könyvtár pánccéltermének fémesen csillogó acélajtájához rohant, miközben dühösen ontotta a szavakat:

– Ezt nem hiszem el! Hetek óta beteg; a sarkai meggyű-rődnek, a fülei beszakadoznak, és minden betűje egyre halvá-nyabb, mégse veszi elő a könyvet, ami talán segíthetne rajta!

Kappapa és Abecedarius hökkenten nézték, amint Jonatán eltűnik a pánccélteremben, majd hamarosan újra felbuk-kan, feje fölé emelve a barna borítós ősnymtatványt.

– Meg is van! – kiáltotta. – *Miként teremtsünk papírgölemet a mágikus origami és némi józan ész segítségével!* Ráismet-tek Guti tata stílusára: ilyen cikornyás címeket csakis ő, meg egy Csaplár nevezetű, XX. századi író volt képes adni a könyveinek. Tessék!

A vaskos kötet port pöffentve puffant az asztalra.

– Láss hozzá! – intett határozottan az ősnymtatvány felé. – Belőled csakis egyetlen példány létezik, Abe, úgy-

¹ Az élet rövid, a művészet örök (hosszú)! (latin)

hogy ne vacakolj; egyél! Tudnunk kell, mitől halványodhat el egy papírgőlem, mikor látszólag nincs rá semmi oka. Ha túl száraz, hozhatunk hozzá töltőtolltintát, hogy legyen mibe tunkolnod.

Abecedarius megrökönyödve hol Jonatánra, hol a régi könyvre nézett, majd összeszorítva az ajkait, megrázta a fejét.

– Nem! – jelentette ki. – Ennek itt minden sorát Guti nagymester írta, szedte és nyomtatta, még hozzá a saját kezével. Tiszteletlenség volna...

Jonatán ekkor olyat tett, amitől még Kappapát is elfogta a szédülés. Kinyitotta a könyvet, belemarkolt a vénséges lapokba, melyeken gót betűk ezrei alkottak egyenes sorokat, és vagy tucatnyit kitépett közülük.

– Ha most sem eszed meg, akkor ez a kötet többé soha nem lesz ép! – szólt a Gutenberg Lovagrend ifjú nagymestere. Abecedarius, bármilyen makacs is volt, azt jól tudta, hogy Jonatánnak igaza van. Egyedül egy papírgőlem lehet rá képes, hogy megegyen egy könyvet, magába fogadva az abban rejlő tudást, s később, ha úgy akarja, ismét kivesse azt magából, még hozzá újra épen és sértetlenül.

– Khrm... – zörrent Abecedarius torka. – Nos, ha már így alakult... Azt hiszem, a könyvtár tolltörténeti kiállításán akad még egy üvegce zamatos Waterman-tinta².

Jonatán és Kappapa egyszerre mosolyodtak el. Fél óra sem kellett hozzá, hogy Guti tata könyvének utolsó, galacsinná gyúrt oldala is eltűnjön a papírgőlem szájában. A két ember ámulattal leste, amint Abecedarius sötét tintába mártogatja, majd alaposan megrágja az oldalakat, azután pedig élvezettel leszopogatja és végül benyeli a könyvgerincet is. Kivételesen még Kappapa sem fordított hátat a látványnak,

---

² Lewis Edson Waterman angol biztosítási ügynök, a töltőtoll feltalálója, aki találmányát 1884-ben szabadalmaztatta.

sőt, boldogan állapította meg, hogy barátja arcszíne kezd visszatérni.

– Már egészen olvasható vagy! – lelkesedett.

– Na, és mi van a válasszal? – türelmetlenkedett Jonatán.

– Tudod már, mitől betegedtél meg?

– Elnézést, úrfi, de... – Abecedarius belsejéből halk smirglizaj tört fel, s az arcán enyhe tintapír jelent meg. – Oh, bocsánat; büfi! Szóval... Némi idő szükségeltetik hozzá, hogy az elfogyasztott műben rejlő tudást... hm, megemésszem, úgyhogy...

Ekkor ismét felharsant a holobanya hangja:

– *Micsoda nyüzsgés van ma itten! Na, mondja, mi a gondja?... Oh, áh, öh, izé! Nagyméltóságú... Szerfelett tisztelt... Igen, én vónék az: a Szerencsédhogy öreganyám. Teccik rám emlékezni?!... Hát persze, természetesen, én is magára! Tessen parancsolni, már itt is a lift!*

Kappapa, Abecedarius és Jonatán csodálkozva néztek össze, mintha egymástól várnának választ arra, hogy vajon kit fogad ilyen túláradó tisztelettel a mindig zsémbes holobanya. Mivel azonban egyikük sem szólalt meg, a nyikorogva-csattogva ereszkedő lift felé fordultak, s várták, hogy szétcsusszanjanak az ajtók.

Őszintén szólva akkor sem lettek sokkal okosabbak, mikor ez megtörtént. A liftből ugyanis egy számukra vadidegen, görnyedt tartású, hosszú botra támaszkodó, púpos göröngylakó lépett ki, s indult határozott léptekkel feléjük...

* * *

Vannak pillanatok az életben, melyek egyszerre képesek rettenetesen lassan, és mégis villámgyorsan telni. Galagonya megállapította, hogy most épp egy ilyen pillanattal van dolga.

Jön a bot, a vénember botja, még hozzá egyenesen a homlokomat célozva meg! – gondolta a lány rémülten. – Én pedig az égvilágon semmit sem tehetek ellene! Pedig úgy tűnik, mintha rengeteg időm volna arra, hogy mondjuk félreugorjak, vagy elhajoljak. A legrosszabb esetben a karommal is kivédhetném a csapást, ami persze biztos nagyon fájna, de ha más lehetőség már nem adódik... És még sincs érzésem mindezt végrehajtani, mert az a bot túúúúú már mindjárt itt is van! Na jó, akkor legalább sikítani kéne...

És sikított, ahogy a torkán kifért. Sose lehet tudni, mire jó az, ha alaposan felhívjuk magunkra a figyelmet. Talán segítség érkezik. Vagy nem, de legalább akkor is jól kizajongtuk magunkat.

Ez különös! – töprengett tovább, persze sikítás közben, Galagonya. – A bot vége most úgy tíz centire van tőlem. Az ember azt várná, hogy ha ilyen váratlanul csapják fejbe, akkor pitty-putty túl van a dolgon, s aztán békésen elájulhat. Hát nem! Fejbekólintásom kínos pillanata nyúlik, mint a gatyamadzag, én meg csak sikítok és sikítok, olyan élesen, hogy mindjárt megfájdul tőle a fejem. Jaj, igazán túl lehetnék már a dolgon!

A vén hajléktalan botja ekkor mintha kissé felgyorsult volna. Galagonya komolyan meg volt rémülve, de tudta, hogy nincs segítség.

Most már csak arra volnék kíváncsi, miért bánt engem ez az ember? Az arcán nem látszik, hogy különösebben gonosz vagy dilis lenne. Kár, hogy nem jutott idő egy kis beszélgetésre, mielőtt... Ohó, azt hiszem, lassan itt az ideje, hogy becsukjam a szemem!

És be is csukta volna, de az események hirtelen valahogy meglódultak. Galagonya úgy sejtette, hogy a következő pillanatban pokoli fájdalom hasít majd a fejébe...

Csakhogy ebben is tévedett. A bot elérte ugyan a homlokát, de a lendület ellenére épp csak picinykét ért a bőréhez...

S ekkor a világ egyetlen vakító villanásban olvadt szét...

– Hát *ezt* meg miféle rozsdamarta ágyrugó pattintotta épp ide és épp most? – sikkantott Ágyrugónyöszögtető Eperke (született Ágyrugónyöszögtető Eperke), átlépve a konyhaajtó küszöbét. – Annyira kell nekünk most egy vendég a váratlan fajtából, mint porszívócső a rekamié alá!

Nyakfacsar Eduárd (született Csóringer Hortenzia) ezúttal tökéletesen egyetértett a nejevel. Hökkenten bámulta a bejárati ajtó felé bicegő, meglehetősen magabiztosnak tűnő koldust, míg azt el nem nyelte az épület.

– Bajok vannak, szívem egyetlen királynője, méghozzá vízágyrepesztő bajok! – fordult eztán Eperkéhez, akinek mindkét karján szendvicsekkel és hús italokat rejtő palackokkal megpakolt kosarak csüngtek. – Úgy tűnik, az apóslátogató kiruccanás mindenképp ugrott. Épp most fogtam a monyorákok vészjelzését a Buznyák 4-ről. Képzeld, csancsogó picurmadaram, Csőbenfutó Blumpék irányíthatatlanul sodródhatnak az űrben, és...

Eperke szép szemei dühös szikrákat szórtak. A „csancsogó picurmadár” megszólítás máskor mindig levette a lábáról, most azonban ez nem jött be.

– Sod-ród-nak?! – sísteregte, mint egy túlforralt teáskanna.
– A Blumpék? Ráadásul vendég érkezik a váratlan fajtából? Nem mondd, Eduárd, hogy mindez *vé-let-len?!*

Nyakfacsarnak valami azt súgta, hogy az ő pici felesége most épp egyetlen szavát sem hiszi el. Már épp a vezérlőpult felé akart fordulni, hogy visszajátssza a monyorák nemzetiségfő segélyhívását, mikor a terem oldalsó falán hívatlan ajtó jelent meg. Mivel az ágyalapi házaspár volt az erő

nyílászáróinak pásztorja és gondozója, ez a tett határozottan függelemsértésnek számított a nevezett ajtó részéről. Ő azonban nem magyarázkodott (egyébként is csupán nyiszorogni, ropogni és kilincset rázni tudott volna), csak egyszerűen kitérült, utat nyitva a rongyos vénembernek, akit az imént még az ablakon át láthattak.

A helyiségre nyomasztó csend telepedett. Az öreg majd' a kőpadlóig görbülve csoszogott feléjük, botja végével kongó koppantások sorozatát ütve. Nyakfacsar látta, hogy Eperke egyre dühösebben hegyezi amúgy is hegyes füleit, melyek égbe szökkenő végei már pipacsvörösre pirultak.

A koldus úgy sétált el a háborgó háziasszony mellett, hogy még csak pillantásra sem méltatta őt. Ez a nyilvánvaló udvariatlanság végre eléggé felhergelte Nyakfacstart ahhoz, hogy megszólaljon.

– Na, de kérem...!

A váratlan fajta vendég ekkor alig két lépésre volt tőle, s az ágyalapi kobold méltatlankodását hallva, botjával villámgyorsan Nyakfacsar gyomra felé bökött. Eperke felsikoltott, és elejtette a kosarakat. Két palack azonnal széttört, s az édes nedű átáztatta a szendvicsek harmadát. A terem falában tartózkodó nyílászárók rémulően suhantak a sarkok felé, majd mind eltűntek, végérvényesen összezárva az odabenn tartózkodó három illetőt.

Illetve már csak kettőt, mivel... Nos igen, mindeközben szemkápráztató, fehér villanás lobbant, mely minden lényeges és érdekes eseményt láthatatlanná tett, s mire a hatása elmúlt, a Vakszem Erőd vezérlőtermében már csupán ketten tartózkodtak.

Nyakfacsar Eduárd (született Csóringler Hortenzia) nem volt közöttük...

– Ohohohó, kedves uram...! – szólt Kappapa a liftből kilépő és feléjük közeledő rongyos göröngylakóhoz. Közben Jonatán és Abecedarius felé kacsintott, jelezve, hogy kedvenc foglalatossága, a könyvkölcsönzés pillanata jött el. – Új olvasót köszönteni mindig nagy öröm! Kérem, fáradjon velem, hogy kitöltsük a beiratkozási űrlapot és...

Ekkor egyszerre három dolog is történt, s ebből kettő igencsak meglepte a jelenlévők legtöbbszörét. Először is: a göröngylakó változatlan sebességgel közeledett, s immár csak tíz lépés választotta el Jonatánéktól. Ebben, ugyebár, semmi különös sem volt! Másodszor viszont: az asztalon heverő proszundikátor éles visításba kezdett, oly rémítő hangon, hogy a gazdája nyomban a kezébe kapta, bár egyelőre fogalma sem volt arról, mit kéne a kalappal tennie.

S végül: Abecedarius papírtestéből hirtelen megint kifutott minden erő, és a gölem tántorogva, kapálózva, hörgő hangokat hallatva botladozni kezdett. Jonatán a saját fejébe csapta süvöltő kalapját, majd Abecedarius segítségére sietett.

– Mi történt? – kiáltotta. – Mi baj, Abe?!

A papírgölem Jonatán karjára támaszkodott, s halkán a fülébe súgta:

– Már tudom... Tudom, mitől vagyok beteg! A pa... A papírgölem csakis akkor... Akkor veszíti el az erejét, ha... Oh, Magasságos Nyomdaprés! Ha a teremtője meghal!

Immár Jonatán is úgy érezte, hogy elhagyja az ereje. Guti tata...! A Mester...! A Gutenberg Lovagrend alapítója... Halott?!

S ekkor újabb váratlan esemény történt.

– Neee...! – ordította Kappapa, s hangját rémület itatta át. Jonatán és a papírgölem egyszerre fordultak felé. A göröngylakó, akiről az imént megfeledkeztek, teljes erőből megrendítette, és feléjük hajította vaskos vándorbotját. A faragott

szerszám hangos zúgással szelte át a levegőt, és gyilkos vége egyenesen Jonatán homlokának tartott.

Abecedarius összeszedte utolsó csepp erejét, s felemelte a karját, hogy kivédje az ifjú nagymesternek szánt támadást. Ujjai azonban lecsúsztak a fényesre koptatott fáról, így csupán annyit ért el, hogy az nem a homlokán, hanem a vállán találta el Jonatánt.

A vakítóan fehér villanás után, melyben csillámporrá omlott a világ, az olvasóteremben csupán két ember nézett farkasszemet egymással. Kappapa ökölbe szorította a kezét, és a göröngylakó felé indult...

2

Melyben kardok villognak, denevér röppen, és a csapat újra egymásra talál.

– Hé, skacok, pontosan tudom, mit éreztek! – mondta Horrorsó, elégedett vigyorral a képén. – Igazság szerint annyira menő srác vagyok, hogy ha tükörbe nézek, olykor még az én torkomba is gombóc szorul a megtiszteltetéstől, amiért láthatom magam.

A halálra rémült Bluttgen család négy tagja, akik hátukat a falnak vetve, égre emelt karokkal igyekeztek minél távolabb húzódni a torkuknak szegezett kardhegyektől, ezt nem egészen így gondolta. Mindannyian a maguk módján próbálták feldolgozni a tényt, hogy hamarosan szegény, kifosztott és bizonyára nagyon halott nemesekké válnak. A három ifjú legény, aki rájuk rontott, midőn az éjszaka leple alatt megpróbáltak kiosonni a házukból, hogy elhagyják Mainz városát, elég elszántnak és jól felfegyverzettnek tűnt ahhoz, hogy ilyesmit feltételezzenek.

– Nyomás vissza a kérőba! – intett Horrorsó a kardja hegyével. A hatvan év körüli családfej remegő kézzel nyitotta a hatalmas kaput, amin csak az imént léptek ki.

Felesége, fia és leánya halk sikkantásokat, dacos morgásokat hallatva követte őt a sötét, jégtől csúszós belső udvarra. Horrorsó a legényeivel szorosán a nyomukban maradt, s mikor már nem kellett attól tartania, hogy a városőrség esetleg meglátja őket, ismét felsorakoztatta a foglyait.

– Pé... Pénz! – nyöszörögte a családfő, kinek tokáját a leginkább csiklandozta Horrorsó spádéja. – Ad... Adhatok pénzt az életünkért cserébe?

– Már épp valami hasonlót akartam javasolni – csetintett a bandavezér, s vígan rákacsintott a bal oldalán álló spanjára. Ezt rögvest meg is bánta, mert a bamba képű utcakölyök látványától, akire előző nap a kihalt piac mögött talált rá, kirázta a hideg. „Jaj, Bogárka Balambér!” – sóhajtotta magában. – „Hová süllyedtél, hogy ilyenekkel állsz össze! Persze erre felé jobb aligha akad.” S tán, hogy igazolja magát, megszemlélte a jobb oldalán álló, tízévesen már fogatlan, a kardot két kézzel tartó másik gyereket. Ettől aztán még inkább elment a kedve mindentől, de ha egyszer belevágott a fegyveres rablás kétes kalandjába, félbe mégse hagyhatta.

– Lássuk hát azokat a csengő guldeneket, florinokat és schillingeket! – mordult a Bluttgen család fejére. – Azután szépen átnézzük a motyótokat, meg a házat is, mert én biz’ tutira veszem, hogy rejtegettek ezt-azt a jó öreg Horros úrfi elől, igaz-e?!

Jürgen zum Bluttgen borkereskedő önkéntelenül bólintott, majd felszisszent, mert a meggondolatlan mozdulat miatt Horrorsó kardhegye felsértette a bőrét.

– Nem lehetne inkább, hogy előbb ledöfködjük őket? – gurgulázta a piac szemetében felcseperedett kölyök. A család két nőtagja erre veszett sikoltozásba kezdett,

így jó néhány percbe telt, mire Horrorsó végre meg tudta nyugtatni őket.

– Már mondtam nektek... – ordította az egykori graffiti-király – ...hogy csakis azt bántjuk, aki nem hajlandó engedelmeskedni! Ők itt hajlandóak, tehát...?

A két utcakölyök észkerekeinek keserves csikorgása messze hangzott üres koponyájukból. Végül a fogatlan talált rá a helyes válaszra:

– Nix döfködés!

– Úgy van! – bólított dühösen Horrorsó, majd ismét a borkereskedőhöz fordult. – Virítsd a lét, papa!

A következő félóra Bluttgenék módszeres kifosztásával telt. Miután az öreg családfő átadta pénzes és ékszeres ládikóit, Horrorsó fürgén megkötöztette a foglyait. Az sem kerülte el a figyelmét, hogy Jürgen papa tizenhat éves fiacskájának milyen vad, gyilkos fény ég a szemében, miközben a csuklóira kötél feszül. „Hú, kispajtás, te aztán szívesen rugdosnál hátsón, igaz-e?” – gondolta Horrorsó. – „Még szerencse, hogy a városban mindenki tudja: Horros úrfival nem ajánlatos ujjat húzni, mivel ő magiszter Schatten, a sötét lelkű alkimista tanítványa.”

– Kutassátok át a házat! – szólt rá végül a két idióta kölyökre. Azok előbb gyanakvó fintorral végigmérték őt meg a gúzsba kötött családot, mintha átveréstől tartának, majd morogva bementek a Bluttgen-házba.

Horrorsó leguggolt a borkereskedő elé, akinek – bár prémes kabátban volt – hangosan vacogott a foga. Az öregúr felesége és lánya halkán sírdogált.

– Csitu már! Nem lesz semmi gáz, ígérem! Mindjárt eltűnünk, és akkor kibogozhatjátok egymás köteleit, nehogy beleljen benneteket a hó.

A hideg, finom pelyhek sűrűn hullottak a zárt udvarra a komor, éjszakai égből. Csontropogtató január volt, hajnali két óra felé járt az idő. A Bluttgen-ház behajtott kapuján túlról időnként ordibálás, futó léptek zaja, máskor kardcsörögés vagy lovak patáinak csattogása hallatszott. Horrorsó épp azon törte a fejét, hogy is kezdeményezhetne beszélgetést a borkereskedővel, mivel már kezdte szénné unatkozni az agyát, mikor a tarkóján szokatlan, figyelmeztető bizsergés futott végig.

A következő pillanatban Bluttgen és felesége szeme elke-rekedett, a lányuk felsikoltott, a fiuk arcán pedig gonosz vigyor terült szét. Mind a négyen a guggoló Horros úrfi mögé bámultak, aki hirtelen oldalra vetette magát.

A súlyos szék, amivel le akarták ütni, ízé-porrá tört az udvar kövezetén.

– Ohhogyaza...! – kiáltott Horrorsó, s már talpon is volt.
– Teljesen megvesztetek? És ha eltaláltok vele...?

A két agyhalott kölyök, akiket csupán erre az egy éjszakai kiruccanásra bérelt fel, előbb hökkenten a szék maradványaira meredt, majd dühtől eltorzult arccal, előre szegezett kardokkal rontott a vezérre.

– Fieri cinerem!³

A kiáltás, mely a sötét kapualjból zengett fel, megrázkódtatta a Bluttgen-ház ablakainak spalettáit. A két utca-kölyök talpa alatt tűz lobbant, mely egyetlen szemvillanás alatt a fejük búbjáig szökkent, elborítva őket. A lángok sercentek néhányat, majd kihunytak. A megfeketedett kövezetre finom, szürke hamu hullott, a támadók kardja pedig csörögve ért talajt.

A Bluttgen család minden tagja eszeveszett sikoltozásba, örjöngő vergődésbe kezdett.

3 megsemmisülni, semmivé lenni (latin)

– Conticinium!⁴ – szólalt meg ismét az iménti hang, mire békés csend borult az udvarra, bár a családtagok továbbra is tátozó szájjal rúgkapáltak.

– Apááám, ez nem semmi! – ismerte el Horrorsó, és előbb a hamuval borított, megégett kövezt, majd az elnémitott foglyok felé bökött a kardjával. – Erre a trükkre igazán megtaníthatnál, Wolfi!

A sötét kapualjból előlépő bér mágus megvetően horkantott.

– Ahhoz előbb ésszt kéne tölteni a koponyádba, ficsúr!

– Ne izélj már, Wolfi! – tárta szét békülékenyen a két karját Horrorsó. – Épp most mentetted meg az életemet, úgyhogy biztos kedvelsz egy picurkát, ha jól is titkolod.

– Azért tettem, mert az adósod voltam – felelt Wolfeinstein, csuklyája alól kivillantva parázsló tekintetét. – A Vakszem Erődben, mikor az az átoknyúvasztotta Gutenberg lovag ránk tört, te az ajkaim közé illesztetted a menekülés zálogát.

– Hú, de cikornyás a dumád, öreg – kuncogott Horrorsó, még mindig a némán üvöltöző családban gyönyörködve. – Tudod, csak azért dugtam a szádba az időugró parafadugót, mert ha nem teszem, a Főnök lecsavarta volna a fejem, hogy lámpaburát készítsen belőle. Ráadásul amikor leolvastam róla, hogy hova fog minket hozni, sejtettem, hogy itt hasznát vehetem egy spannak, aki egérrágt a klepetusban jár, s úgy vágja a latin rizsát, mint szűkre szabott alsógatya a...

– Értem! – szakította félbe a bér mágus Horrorsó fecsegését. – Azért én mégis azt ajánlanám neked, hogy hagyj fel végre ezekkel az éjszakai rablóhadjáratokkal. Láthatod: most épp a saját martalócaid akartak végezni veled. Oly korban vagyunk, mikor az emberélet fabatkát sem ér, és a törvények csupán a gazdagokat és hatalmasokat védik.

4 éjjeli, éjfél utáni csend (latin)

– Veszem az adást, de... – Horrorsó körbeintett, mintha az egész várost magához akarná ölelni. – Nézd, Wolfi, mi a távoli jövőből pottyantunk ide, és ezerszer többet tudunk, mint az itt élő legbölcsebb ember. Akkor meg miért ne használjuk ki az előnyünket?

– Fosztogatással?! – csettintett ismét megvetően a bér-
mágus.

– Hát... – Horrorsó megrántotta a vállát. – Jó ötletnek tűnt összehozni egy bandát. Tudod, hiányoznak a spanjaim, akiket a XXI. században hagytam. A Főnök mellett én csicska vagyok, és te se bírsz engem különösebben, szóval...

Wolfeinstein halvány csodálkozással nézett a graffiti-
királyra. Úgy tűnt, mintha a folyton ökörködő, nagyszájú
Horrorsó épp a lelkét készülné kiönteni, ezért gyorsan fél-
beszakította.

– A mágiszter nem örülne, ha megtudná, hogy mit művelsz
– mondta. – Fel kell készülnünk a Henne Gensfleisch elleni
merényletre, hogy azután elvégezhessek a Nagy Mágikus
Transformációt, ami...

– Te figyü, Wolfi! – támasztotta csípőre a két öklét Hor-
rorsó. – Nézz a szemembe, és légy őszinte: neked cseppet
sem ciki, hogy épp egy tizenhárom éves kölyök meggyilkol-
lásáról beszélgetünk?

A bér-
mágus elgondolkodott, majd így felelt:

– Nem.

– Mindjárt sejtettem – sóhajtott a srác. – Hát jó, akkor
irány a labor.

Miután a két idegen távozott, a varázs hirtelen megtört, és
a Blutgen család ismét torkaszakadtából ordibált. A város-
őrség egyik őrzárata hamarosan meghallotta őket, s miután
elszedték tőlük maradék ingóságait (hisz az ő szolgál-
taikért is jár némi fizetség – mondták), végre elvagdosták

a kötelekeiket. Az öreg Bluttgen közölte velük, hogy a támadójuk a közismert Horros úrfi volt, de az alabárdosok kapitánya ezt valahogy meg sem hallotta. Ahogy azt a hihetetlen állítást sem, hogy állítólag a három martalóc közül kettő egyszerűen lángra lobbant, majd nyomban hamuvá égett. A szerencsétlen borkereskedő végül úgy döntött, hogy bár a rajtuk lévő ruhán kívül szinte semmijük sem maradt, mégis útra kelnek vidéki birtokukra.

A Bluttgen-házra rideg csend borult, bár nem sokáig. Az udvar közepén – ekkor úgy hajnali négy lehetett – hirtelen fortyogni kezdett a kövezet, majd éles fényzilánkok szúrtak a sötétségbe. Mire a rémisztő jelenés elhalványodott, négy megzavarodott, döbrent alak állt egymás mellett, akik a semmiből tűntek elő.

Az egyikük így kiáltott:

– Jaj, Szent Szedőgép, ez hó! – majd kissé csendesebben, ám sokkal szomorúbban rögvest hozzátette: – Ezek szerint hamarosan ronggyá fogok ázni!

* * *

– Mi...?

– Hogy...?

– Te...?

– De...?

– Hát ez...?

– Nahát...!

– Humm!

– Azt a leborult...!

– Ez nagyon... Ez tényleg eszelősen hűűűű!

Efféle fura kiáltásoktól lett hangos a Bluttgen-ház imént még kihalt udvara, miután a négy illető megpillantotta

egymást. Közülük elsőként az tért magához, aki máris a legnagyobb bajban volt.

– Sajnos azt kell közöljem, bármilyen örömteli is a viszontlátás, hogy hamarosan *tényleg* szét fogok ázni!

– Bocs, Abe! – sajnálkozott Jonatán, mikor végre sikerült kibontakoznia Galagonya öleléséből. – Gyertek, ott mintha látnék egy nyitott ajtót!

Az időutazók (bár nem tudom, mennyire lehet „utazónak” tekinteni azt, aki egyszerűen csak eltűnik valahonnan, hogy aztán egészen máshol bukkanjon fel, pedig esze ágában sem volt ilyesmit tenni) berohantak a borkereskedő üresen maradt házába. Az előcsarnokban szerencsére égve maradt néhány fáklya, így legalább látták egymást.

– Magyarázatot követelek! – visította Nyakfacsar Eduárd (született Csóringer Hortenzia), akit rettentően megviselt a tény, hogy sehol nem látja szeretett hitvesét, Ágyrugónyöszögtető Eperkét (született Ágyrugónyöszögtető Eperkét). – Mi a takarításmániás házinéni bojtos papucsának félretaposott sarkát műveltetek már megint?

– Ezt tőlem kérdezed? – fordult felé Jonatán, aki ismét Galagonya szoros ölelgetésével igyekezett elütni az időt (elvégre szegény lány *annyira* vacogott!).

– Naná, hogy tőled, mesterek egyike a nagyobbik fajtából! – gúnyolódott dühösen az ágyalapi kobold. – Elvégre mindig a Gutenberg Lovagrend kutyulja a szósz, ha időutazásról van szó.

– Időutazás? – nézett körül Abecedarius, miközben próbálta eltalálni azt a pont megfelelő távolságot a fáklya és önmaga között, aminél *már* száradhat, de *még* nem lobban lángra. – Egész biztos, hogy nem csupán *máshova*, de *más korba* is kerültünk?

– Hát, lássuk csak... – vágott sunyi vigyort Nyakfacsar, és körbejárta a ház kongó előcsarnokát. – Igaz, hogy sehol nem látok falinaptárt, viszont villanykapcsolót, konnektort, triditévét és plazmaputtyogató-kukoricapattogtatót sem! Viszont van helyettük egy... két... három kormot pőfékelő fáklya, és ott, ahova az imént érkeztünk, kettő darab kardot is láttam heverni!

– Csúcs! – szólalt meg Galagonya Jonatán karjainak rejtékéből. – Bár akárki is pottyantott minket a saját időnkön kívülre, legalább nyári melegbe küldhetett volna. Még szerencse, hogy épp a suliudivaron voltam, mikor...

Hirtelen eszébe jutott a hajléktalan, s gyorsan a homlokához nyúlt, ami azonban sértetlennek tűnt.

– Nézzünk körül odafenn! – vette át az irányítást Jonatán, majd a proszundikátorból éles fénysugarat küldött a lába elé, hogy meg ne botoljanak a meredek lépcsőn.

A Blutngen-ház emeletén húsz különböző helyiséget találtak, melyek berendezése arról árulkodott, hogy a tulajdonosok sietve távoztak. A vastag szőnyegeken, melyek a hajópadlót fedték, mindenfelé ruhadarabok, s apróbb kacsatok heverték. Néhány szék felborult, s a hatalmas szekrények tárt ajtaja ásított feléjük. Az egyik hálószobában, ahol a kandalló mélyén még parázslott néhány fahasáb, óvatosan letelepedtek. Nyakfacsar természetesen az óriási, baldachinos ágy alatt lelt nyugalomra, s hason fekve, állát a két tenyerébe támasztva osztogatta fölösleges utasításait.

– Rakjatok a tűzre, mert mindjárt befagy a hátsónk! Abecedarius, te jobban tennéd, ha távolabb ülnél a lángoktól! Hé, kiscsaj, bújjál már elő a lovagunk karjai közül, hisz még nem is üdvözöltelek!